

Pretul rămîne o experiență ce-a fructificat înclinațiile spre analiza psihologică, disponibilitățile spre jocul tensionat al ciocnirilor de idei, pregătind terenul pe care ar putea în viitor să rodească marile drame ale marelui repertoriu.

Extrem de atracțioasă ca formulă de spectacol s-a arătat montarea piesei-scenariu a lui Ulrich Plenzdorf, *Noile suferințe ale tinărului W.*, demonstrîndu-ne și o latură înedită a personalității multilateralului director de scenă Szabo Ioszeff. Într-o formulă „modernă”, de „concert-spectacol” cu muzică „pop”, folosind ca argument dramatic aportul spectaculos și — de ce să nu recunoaștem — „comercial” al formației Grup-Metropol, piesa cu tineri și despre tineri a dramaturgului german s-a adresat auditoriului destinat într-un cod adecvat, potențînd mesajul ei ideologic. Scenografia lui Biro Geza sprijină vizibil viziunea regizorală: mari panouri, grafice în stil pop-art și „ecritouri” de tip brechtian (cu uriașe ferpare la moartea lui Edgar Wibeau) au completat armonios stilul de joc-concert, rîmînd cu ambianța sonoră a montării.

Am reținut din acest turneu calitatea îngrijită a interpretării actricești, eforturile de fuziune între generații, grija pentru jocul de relație — citeodată și pentru subtext —, dezinvoltura tinerilor și precizia vîrstnicilor, mîrgîniindu-ne să cîștigăm din marele colectiv citeva nume ce s-au impus într-o mai mare măsură: Varga Vilmos (Lucifer, Tatăl Wibeau); Cziki Laszlo (Madach, Victor Franz); Miske Laszlo (Adam, Addi); Csiky Ibolya (Eva, Charlotte); Vándor András (Gabriel, Saint-Just, Solomon); Lavotta Károly (Dumnezeu, Walter Franz); Zalányi Gyula (Edgar Wibeau).

Mira Iosif

„Noile suferințe ale tinărului W” de Ulrich Plenzdorf în regia lui Szabo Ioszeff.

Teatrul „Mihail Eminescu” din Botoșani

PATIMA ROȘIE

de Mihail Sorbul

Subintitulată „comedie tragică”, piesa a fost interpretată de critica mai nouă ca o întuire artistică a patimilor individuale de

Data premierei: 13 februarie 1975.

Regia: C. DINISCHOTU. Scenografia: ELENA FORTU.

Distribuția: DESPINA MARCU (Tofana); VIOREL BALTAG (Castruș); NICOLAE CALUGĂRIȚĂ (Rudy); CORINA BRĂDESCU (Crina); RADU PANAMARENCO (Șbîl).

la sfîrșitul primului război, care au anticipat demența colectivă a cărei expresie pe plan politic a fost reacționarismul de tip fascist. (T. Vianu și Fl. Tornea). Interpretarea e justă din punct de vedere social-istoric, dar, în același timp, piesa se înscrie și ca o analiză a sufletului pasional al cărui mod de

luare în posesie a lumii se face nediferențiat și primar. Obiectul cunoașterii devine fetiș — în sensul că nu e cunoscut în el însuși — ci este numai pretext pentru intensitatea pasională cu care sufletul primar se autore-flectă. Reacțiile de apărare ale lui Rudy în fața dezlănțuirilor pasionale ale Tofanei sînt slabe, atît cît să-l înstrăineze, să-l facă „necorespunzător” vitalității ei sufletești. Tofana l-a înzestrat pe Rudy cu demonia pasională a lui Don Juan (era numai al ei) dîndu-i proporții mitologice. Tofana are oroare de mun, viața rațională îi repugnă, neînțelegînd-o. Firile iraționale confundă comunul cu tipicul, obișnuitul cu rezonabilul, conformismul cu ataraxia și echilibrul clasic, și aceasta se datorează neputinței funciare de a-și pune de acord lumea interioară, în mod natural prea impetuoasă, cu cea exterioară, ordonată de legi și convenții.

Personajele între care evoluează Tofana, cu excepția vărului său Sbîlț (autorul îl vrea un detractat), sînt într-adevăr comune, supuse normelor, adică conivente și convenționale. Rudy e un amant, ocazional, din necesități fiziologice, cu gîndul de a se fixa într-un mariaj comun, cu la fel de ștearsa, dar devotata Crina; Castriș practică o vanitate, to-pită în compromis sentimental pentru Tofana și teamă de scandal public. Singur Sbîlț, acest detractat cinic și bețiv, îndrăgostit în

taină de Crina, semnifică declassatul care mai păstrează un rest de aspirație, și deci de omenie.

Spectacolul realizat de regizorul Constantin Dinischiotu este lipsit de profunzime, nu mi-a relevat o idee clară în interpretarea regizo-rală a textului. Peste acestea nemulțumește și prin distribuție — mult prea slabă. Actorii au jucat neconvingător, cu excepția lui Radu Panamarenco și poate a lui Vioarel Baltag. Primul și-a realizat personajul (Sbîlț) cu vervă colorată de ironie dar limitîndu-și li-bertatea de autodeterminare la registrul cinic cu accente burlesco-falstaffiene. Cel de al doi-lea face în Castriș un personaj sanguinolent, cu explozii de minie brusc întrerupte de atitudinii calme, studiate, dar și de teamă, expri-mată neconvingător prin exces de gestică. Șterși, ca și personajele pe care le inter-pretează, Nicolae Călugăriță (Rudy) și Corina Brădescu (Crina). Neconvingătoare, interpre-tarea Tofanei, aparținînd Despinei Marcu. Mi-a plăcut scenografia Elenei Forțu, care a căutat să introducă într-un spațiu scenic, tratat oarecum convențional, iluzia realității, prin prelungirea acestuia în exterior abia ghicite ce simulau autenticul. De notat că lumina care intra în camera de la mansardă a Crinei căpăta culoarea afectivă a eveni-mentelor, devenind pe rînd, cînd albastru-stranie, cînd cenușiu-reală.

Constantin Radu-Maria

TEATRUL DE PĂPUȘI

Teatrul „Țândărică”

PRINȚESA ȘI ECOUL

de Vlasta Pospisilova

Două fotografii, în mărime naturală, așe-zate la porțile lui „Țândărică”, înfățișînd-o pe Anda Călugăreanu în armură, cu coiful căzut pe ochi, și pe Florin Zamfirescu, în chip de Guliver, dominînd cu spada o ar-mată de capete patrate minuscule — te în-deamnă, de îndată, să intri în sală să vezi ce-au mai născocit acești năstrușnici magi-cieni întru desfătarea sufletelor noastre și ale odraslelor noastre.

Premiera : 22 mai 1975.

Versiunea scenică și regia artistică : MARGARETA NICULESCU. Scenogra-fia : MIOARA BUESCU. Muzica : RADU GHEORGHE.

Traducere : IRINA NICULESCU.

Distribuția : ANDA CĂLUGĂREANU (Bianca) ; FLORIN ZAMFIRESCU (Matteo) ; VALERIU SIMION — voce Marin Moraru (Împăratul Lorenzo) ; SONIA GIBA — voce Silvia Popovici (Maruccia) ; MIHAELA STĂNESCU — voce Liliana Tomescu (Vittoria) ; RADU GHEORGHE (Crainicul) ; MI-HAI PRUJINSKI — voce Toma Cara-giu (Sergentul Tonino) ; MELANIA TOMA — voce Eugenia Popovici (Doica) ; COSTEL POPOVICI — voce Mircea Albulescu (Împăratul Florindo).